

opusdei.org

List Preláta (september 2016)

Prelát sa zameriava na sviatok Povýšenia Svätého Kríža, 14. septembra, a pripomína nám, že sprevádzať chorých a starých ľudí v ich utrpení, je skutkom milosrdenstva, ktorý slúži na Božiu slávu.

07.09.2016

Moji milovaní, nech Pán ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Začína sa mesiac september a Cirkev, Matka a Učiteľka, nás pozýva, aby

sme hlbšie prenikali do plodov, ktorých sa nám dostáva z vykúpenia. 14. septembra, na sviatok Povýšenia Svätého Kríža, si pripomíname, že to sväté drevo, na ktorom náš Pán obetoval svoj život za spásu sveta, je trónom víťazstva a slávy: *A ja, až budem vyzdvihnutý od zeme, všetkých pritiahnem k sebe.*[1] A na ďalší deň, slávnosť, keď si Máriu pripomíname pod Krížom, sa naše zraky pevne upierajú na našu Paniu, novú Evu, zjednotenú s Kristom, novým Adamom, a na jej výsadnú rolu, ktorou pomáhala pri spáse duší. Keď kontemplujeme Kríž s vierou, vidíme, že „nástroj trestu, v ktorom sa na Veľký piatok prejavil Boží súd nad svetom, sa stal zdrojom života, odpustenia, milosrdenstva a znakom zmierenia a pokoja.”[2]

Tieto liturgické slávenia sú aj pre nás výzvou, aby sme zvažovali naše každodenné postoje voči tajomstvu utrpenia, keď sa s ním stretávame na

našej životnej púti. Napriek tomu sa niekedy pozeráme na „úspechy“ ako na niečo, čo potešuje naše zmysly a naše vlastné ego, pričom na „porážky“ ako na životné zlyhania, ako niečo, čo nevyšlo podľa našich očakávaní, ako na niečo, čo nám prináša utrpenie na tele i duši. Usilujme sa prekonať tento mylný postoj, pretože, ako písal sv. Josemaría, ***„vo vnútornom živote sú i úspechy i zlyhania. Úspech znamená s pokojom prijímať Kristov Kríž, doširoka roztvoriť svoje ramená, lebo pre Krista, ako aj pre nás, Kríž je trónom, povýšením lásky. Kríž je vrcholným momentom vykupiteľskej účinnosti, aby sme mohli privádzať duše k Bohu, privádzať ich v súlade s naším laickým spôsobom konania: s našou blízkosťou k ľuďom, naším priateľstvom, našou prácou, našimi slovami, našou náukou,***

***našou modlitbou a umŕtvovaním.*”[3]**

Keď vidíme ľudí utekať od Kríža, čo sa žiaľ stáva na mnohých miestach, môžeme si klásť otázku v zmysle pápežových slov: ***„tá kresťanská cesta, na ktorú som nastúpil v krste, ako v nej postupujem? Zastal som?...Zastavujem sa pred vecami, v ktorých hľadám potešenie – svetskosť, márnivosť – alebo sa skôr vždy snažím napredovať, hľadať konkrétne spôsoby ako uplatňovať blahoslavenstvá a skutky milosrdenstva? Lebo Kristova cesta je plná útechy, slávy, ale aj kríža. A vždy s pokojom v našej duši.*”[4]**

Medzi skutkami milosrdenstva, ktoré sa osobitým spôsobom snažíme praktizovať počas tohto Jubilejného roka, je jeden, ktorý má súčasne telesnú i duchovnú dimenziu. Mám

na myslí starostlivosť o chorých a starých ľudí. Táto starostlivosť sa neobmedzuje len na pomoc v materiálnych potrebách, ale vždy tiež obsahuje aj duchovnú dimenziu: pomáhať im v ich utrpení či osamelosti sústavne objavovať príležitosť na zjednocovanie sa s Kristom na Kríži.

Starostlivosť o chorých môžeme neustále sledovať počas Kristovho pôsobenia na tomto svete. Je to jeden zo znakov jeho mesiánskeho poslania, ako nám to hovorí sv. Matúš: „ On vzal na seba naše slabosti a niesol naše choroby”. [5] Evanjelisti poukazujú na túto starostlivosť na mnohých rozličných miestach. Niekedy konkrétny človek žiada o pomoc pre seba, alebo pre niekoho blízkeho: stotník z Kafarnauma prosí Krista, aby pomohol jeho chorému sluhovi; priatelia kladú pred neho ochrnutého druha; Marta a Mária ho

snažne prosia, aby prišiel do Betánie a vyliečil ich ťažko chorého brata; Bartimej kričí na Ježiša pri ceste do Jericha, žiada ho, aby sa nad ním zľutoval, aby ho zbavil slepoty.

Inokedy sám Kristus preberá iniciatívu: *Keď vystúpil a videl veľký zástup, zľutoval sa nad nimi a uzdravoval im chorých*[6]; alebo keď sa stretol s ochrnutým pri rybníku Betsata a spýtal sa ho: *Chceš ozdraviť?*[7]; alebo keď vzkriesil syna vdovy z Naimu.[8]

Zástupy ľudí často prinášali k Učiteľovi svojich chorých, príbuzných a priateľov. Svätý Matúš nám rozpráva, ako „*keď odtiaľ Ježiš odišiel, prišiel ku Galilejskému moru, vystúpil na vrch a tam si sadol. Prichádzali k nemu celé zástupy, ktoré mali so sebou chromých, slepých, mrzákov, nemých a mnohých iných. Kládli mu ich k nohám a on ich uzdravoval. A zástupy žasli, keď videli, že nemí hovoria, mrzáci sú*

zdraví, chromí chodia a slepí vidia, a velebili Boha Izraela“.[9]

Zázraky nášho Pána samozrejme nie sú zamerané len na liečenie telesných chorôb ľudí, ale aj na vštepovanie milosti do ich duší. Vidíme to v prípade, keď Kristus vylieči muža, ktorý bol slepý od narodenia. Keď sa ho učeníci pýtajú – podľa myslenia tých čias – či slepota toho muža bola dôsledkom jeho hriechov, Ježiš odpovedá: *Nezhrešil ani on ani jeho rodičia, ale majú sa na ňom zjaviť Božie skutky.*[10]

Kniha Skutky apoštolov nás sprevádza rôznymi obdobiami, v ktorých sa vykresľuje obraz prvotnej Cirkvi. Svätý Lukáš napríklad píše: *Rukami apoštolov sa dialo množstvo znamení a divov medzi ľudom. Všetci svorne zotrvali v Šalamúnovom stĺporadí. Ale nik iný sa k nim neodvážil pripojiť, no ľud ich velebil a čím ďalej, tým viac pribúdalo*

veriacich Pánovi; veľké množstvo mužov a žien. Ešte aj na ulice vynášali chorých a kládli ich na posteľ a lôžka, aby aspoň Petrova tôňa padla na niektorého z nich, keď tade pôjde.[11]

Utrpenie a choroba dokážu privádzať ľudí bližšie k Bohu, ak ich prijímajú s nadprirodzeným duchom. Ak sa však proti nim búria, môžu ich od neho tiež vzdalovať. Náš Otec mal vo svojom vlastnom živote i v dejinách Diela množstvo skúseností z účinnosťou telesného a morálneho utrpenia, keď sa toto zjednocuje s Krížom nášho Pána. S vďačnosťou Bohu a nespočetnému množstvu ľudí, ktorí reagovali týmto spôsobom, hovoril, že **„už od počiatkov sme sa spoliehali na modlitbu mnohých chorých ľudí, ktorí svoje utrpenie obetovali za Opus Dei.”**[12] A tak aj teraz sa naša apoštolská práca opiera o veľkodušný základ tých, ktorí sú chorí, ktorí sa usilujú premeniť svoje

utrpenie na modlitbu za Cirkev, za pápeža, za duše.

Musíme venovať všetkým chorým starostlivosť a vďačnosť, láskavosť, ako materiálnu tak aj duchovnú opateru. Prosíme Boha, aby im dal zdravie, ak je to dobré pre ich dušu, a ak nie, aby svoju chorobu prijímali radostne, všetky tie boľačky a trápenia staroby, a všetko ostatné, čo ich trápi. A prosíme, aby mali vždy v sebe tú nadprirodzenú radosť z toho, že spolupracujú na aplikácii Kristových vykupiteľských zásluh.

„Na Kríž, teda, s vernosťou! Na kríž, s radostným duchom, lebo odhodlanie, ktoré nie je radostné, nemôže tešiť Boha: hilarem enim datorem diligit Deus (2 Cor 9:7), veselého darcu Boh miluje. Na Kríž, s pokojnou odovzdanosťou: lebo my sa nebojíme ani života ani smrti, nebojíme sa ani Boha, ktorý je naším Otcom.”[13] A súčasne náš

Zakladateľ, s hlboko ľudským prístupom, tak charakteristickým pre neho, tvrdil: „ak je možné zmierniť telesné utrpenie, tak by sme tak mali urobiť. V živote je už aj tak dosť trápenia! A keď ho nemožno zmierniť, obetujeme ho.”[14]

Ak máme pochopiť tento hlboko kresťanský postoj, musíme ho vnímať z pohľadu Dobrého Pastiera. ***Len s láskavým stotožnením sa, zrodeným z lásky, dokážeme doceniť teologický život prítomný v zbožnosti kresťanského ľudu...Mám na mysli tú pevnú vieru tých matiek, ktoré opatrujú svoje choré deti, a utiekajú sa pritom k ružencu, aj keď sú im možno sotva známe základné články viery, alebo všetku tú nádej vkladajú do zapálenej sviečky v biednom príbytku, keď prosia o pomoc Máriu, alebo tie dlhé pohľady nežnej lásky smerujúce k ukrižovanému Kristovi.***[15]

Vždy, keď sme chorí, alebo trpíme akýmkoľvek iným spôsobom, mali by sme o tom upovedomiť svojich najbližších, ísť k lekárovi a mali by sme prijať ich úsudok, aby sme okamžite mohli aplikovať tú najvhodnejšiu liečbu. Takto sa vyhneme „zakomplexovanosti chorého“. Koľkokrát som len svätého Josemaríu počul hovoriť o tom, že nikto na tejto zemi nie je svätý (santo), a nikto nie je ani zdravý (sano)! Každý z nás môže prežívať obdobie chorôb, niekedy aj vážnych, a toto nás má viesť k tomu, aby sme sa s dôverou odovzdali do rúk Božích a tých, ktorí nám môžu pomôcť.

Dcéry moje, synovia moji, prijímajme s vďačnosťou tieto odporúčania nášho svätého Zakladateľa, **lebo robiť Božie dielo nie sú len nejaké pekné slová. Je to pozvanie stráviť seba samých pre Lásku. Musíme zomrieť sebe a znovu sa zrodiť k novému životu. Kristus poslúchal**

práve takto, až na smrť na Kríži, mortem autem crucis. Propter quod et Deus exaltavit illum (Phil 2:8-9). Preto ho Boh povýšil. Ak budeme poslúchať Božiu vôľu, Kríž bude znamenať naše vlastné vzkriesenie a povýšenie. Kristov život sa bude krok za krokom napĺňať v našich vlastných životoch. Bude o nás možné povedať, že sme sa snažili byť dobrými Božími deťmi, ktoré sa snažili robiť dobro, napriek svojej slabosti, osobným nedostatkom, aj keby ich bolo akokoľvek mnoho.”[16]

Nezabúdajme tiež obracať svoj zrak k nášmu milovanému, blahoslavenému Álvarovi, ktorý s láskou a radostne prijímal ako zdravie, tak i chorobu. Keď si na neho spomenieme 15. septembra, na výročie jeho menovania za nástupcu svätého Josemaríu, požiadajme ho,

aby pre nás všetkých vyprosil potrebnú silu.

Viem, že sa modlíte za obeť zemetrasenia v Taliansku a iných nešťastí po celom svete. Upevňujme tohto ducha bratstva s celým ľudstvom.

O tri dni, v mariánskej svätyni v Torreciudad, udelím kňazskú vysviacku šiestim diakonom, pridruženým Prelatúry. Modlite sa za nich, ako aj za všetkých kňazov na celom svete, za pápeža a biskupov a poproste Ducha Svätého, aby nás všetkých naplnil svojimi darmi a urobil nás svätými. V ten istý deň budeme zdieľať radosť Cirkvi počas kanonizácie blahoslavenej Terezy z Kalkaty, ktorá prejavovalo toľko lásky voči Dielu.

So všetkou láskou vás žehná

váš Otec

+ Javier

Torreciudad, 1. septembra 2016

[1] *Jn* 12:32.

[2] Benedikt XVI, Homília, 14. 2008.

[3] Svätý Josemaría, *List*, 31. mája 1954, č. 30.

[4] Pápež František, Homília v Santa Marta, 3. mája 2016.

[5] *Mt* 8:17; pozri *Iz* 53:4.

[6] *Mt* 14:14.

[7] *Jn* 5:6.

[8] Pozri *Lk* 7:11-15.

[9] *Mt* 15:29-31.

[10] *Jn* 9:3.

[11] *Skutky* 5:12-15.

[12] Svätý Josemaría, Poznámky z rodinného stretnutia, bez označenia dátumu (AGP, PO1, XII-1981, str. 9).

[13] Svätý Josemaría, *List*, 31. mája 1954, č. 30.

[14] Svätý Josemaría, Poznámky z rodinného stretnutia, 1. januára 1969.

[15] Pápež František, Apoštolská exhortácia *Evangelii gaudium*, 24. novembra, 2013, č. 125.

[16] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, č. 21.